

Forfatter: Udrag fra De fortryllede Fingre

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 144.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296366103856/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

maatte hun bestandig gaae med et tæt Slør. Saaledes viste hun sig ogsaa i Thorvaldsens Værksted. Hendes lette smidige Skikkelse og hendes smukke livlige Stemme, ligesom ogsaa mangen Bemærkning, der vei ikke røbede nogen dattet Smag, men snarere et bizart Lune, tildrog sig Kunstnerens Opmærksomhed, og han fandt ofte Mørskab i at tale med hende. Han syntes at antage, at hendes Ansigt maatte være ligesaa skjønt som hendes øvrige Skikkelse, og opfordrede hende ofte til at lægge Hat og Slør fra sig, men derfor vægrede hun sig altid bestemt og gjerne med en eller anden Ytring, som endnu mere spændte Nysgjerrigheden.

Hun var allergladest, naar hun traf Kunstneren ifærd med at modellere i Leret, og hun betragtede da hans Fremgangsmaade med den mest spændte Opmærksomhed, ligesom hun vilde afiure ham Konsten. Undertiden tog hun selv en Klump Leer og vilde danne et Ansigt deraf, men det blev altid et skrækkeligt Vrangebillede. Kunstneren smilte kun, naar han saae det, men var for godmodig til at lee høit eller dadle det. Faderen havde betroet ham, at hun desværre nok var noget forvirret i Hovedet efter en Sygdom, og at det kun var for at skjule sin Grimhed, at hun bar Slør, men at hun paa den sidste Tid alene sværmede for sin store Lænsmand og hans Konst.

Det var et curiøst Barn – meente Thorvaldsen – og var hun virkelig lidt forvirret i Hovedet, klædte det hende dog meget morsomt.

En Eftermiddag, da hendes Fader var ude, løb hun ene hen paa Charlottenborg og traf Thorvaldsen alene ved sit Arbeide. Da hun havde seet noget paa ham, bemærkede hun, at det vistnok maatte være herligt og en stor Konst, saaledes at kunne danne skjøne Billeder af Leer; men langt herligere og en meget større Konst vilde det dog være, naar man kunde danne levende Mennesker.

Kunstneren loe ad dette Ildfald, der syntes ham at røbe en snarrig Naivitet for en Pige af den Alder. Hun gik nu i sit fjortende Aar.

Hun forklarede ham omstændelig sin Mening, og at hun dog ikke meente heie nye Mennesker, men kun enkelte Strykker af dem, og at, naar man havde lært Konsten rigtig af Vorherre selv eller en af hans mægtige Aander, maatte man ogsaa kunne omdanne hvad der var hasligt hos et Menneske, enten det nu var en Arm eller et Been eller et heelt Ansigt.

En saadan Menneske-Restaurations var vel ogsaa en Konst – indrømmede Mesteren med godmodigt Lune – hvorvel han ikke kunde

sætte den saa overvættets høit – For en Deel slog det ind i Skrædder-konsten, meente han, siden dog Klæder skaber Folk, og for en Deel hørte det til Tandlægernes og Haarskjærernes, Kammerjenernes og Pyntekonerens Professioner.

«Du forstaaer mig slet ikke» – sagde Thora ivrig – «jeg mener virkelig hvad du kalder at modellere, og at man maatte kunne klemme et levende Menneskeansigt paa samme Maade med sine tre Fingre, som det Leerhoved, du der staaer og piller med, og gjøre det ligesaa smukt som man vilde og forstod.»

«For at modellere i levende Menneskekjød, maatte man jo kunne hexe» – meente Mesteren og rystede paa Hovedet, idet han nu dog troede at mærke den Forvirring i Barnets Hoved, Faderen havde omtalt.

«Tingen er slet ikke saa urimelig!» – forsikkrede Thora. – «Naar Solen retna gaaer ned, som vi jo kan see her fra Vinduet, saa skal jeg vise dig det. Jeg har modelleret selv saa meget paa mit eget Ansigt, at det er blevet ganske forskrækkeligt; men grint var det da iforveien, og meget værre kunde det ikke blive. – Kunde du kun lære mig at modellere smukt, skulde jeg snart blive smukkere, end din Venus der.»

«Hun er rigtignok gal, Stakkel!» – tænkte Thorvaldsen, og vilde føie sig efter hendes Fantasi. «Den Konst maa du endelig lære mig!» – sagde han – «jeg mener just ikke at gjøre Ansigter stygge, men at restaurere dem eller modellere dem om. – Det kunde være en meget beleilig Konst i vore Tider. – Men er du da virkelig saa styg? – Lad mig see hvorledes du har skilt dig ved dit Ansigt, da du sidst modellerede det!»

«See!» – sagde hun og rev Sløret af; og Kunstneren traadte forbauset tilbage ved Synet af det bizarre Nøddeknækker-Ansigt, hun viste ham, medens hendes store sorte Øine stode fulde af Taarer og vare overordentlig skønne.

«Dersom der blot var Harmoni mellem Pande, Næse, Mund og Hage, og hele Ansigtet svarede til Øinene, vilde du være en Skønhed» – bemærkede han – «men, du har Ret! Den, der har modelleret dit Ansigt, har virkelig gjort betydelige Misgreb og har hverken havt Antiken eller Naturen for Øie.» – Han maatte selv lee over sin Bemærkning og den øiebliklige Forglemmelse af, at det var et levende Menneskeansigt, han talte om. Han klappede hende venlig paa kinden og lovede, at han nok skulde lære hende at modellere sit Ansigt